

## Hedvig és Henrik

Egyszer volt, hol nem volt, az Üveghegyen túl, az Óperenciás-tengeren innen, a Kerekerdő szélén élt két flamingótestvér, Hedvig és Henrik. A házuk egy szép zöld tó partján állt. Gyakran sétálgattak a környéken és gyönyörködtek a csodás napsütésben.

Történt egyszer, hogy séta közben egy különös fát pillantottak meg.

- Nézd Henrik! Micsoda fa van itt!

-Nocsak, fogadni mernék, hogy ez a fa tegnap még nem volt itt.- hümmögött Henrik.

- Ugyan-szólt Hedvig, hisz hatalmas, lehet vagy száz éves.

Akkor látták, hogy a fa alatt ül egy manó. Zöld volt a ruhája és a sapkája, nagyon apró volt termete, de a szakála a földet érte. Barátságosan integetett a flamingóknak, hogy menjenek közelebb. Azok úgy is tettek.

A flamingótestvérek illedelmesen bemutatkoztak.

- És te ki vagy? – kérdezte Hedvig a manót.

- Kívánságmanó vagyok. Ez a 100 éves fa az otthonom. Tudok varázsolni és teljesítem a ti kívánságokat is.

- Azt kívánom, hogy örökké sétáljunk, és soha ne fáradjunk el! – Mondta Henrik.

Sétáltak, sétáltak, de egyszer csak megunták.

- Inkább azt kívánjuk, hogy mi legyünk a világ szépei.

De ez a kívánság se tetszett nekik.

- Azt kívánom, hogy tudjak repülni a csillagokig! – mondta Hedvig. Azzal már repült is.

Csak repült, csak repült. Nagyon elfáradt és még mindig nem ért a csillagokig.

- Minden legyen olyan, mint régen! – sóhajtott.

Egy szempillantás alatt a tó partján találta magát. Eltűnt a fa és a manó is.

Henrik és Hedvig pedig azóta is azt találgatja, hogy valóság volt vagy csak képzelték a kívánságokat.